

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 792/2024
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Организација за остваривање репографских права – ООРП Београд, кога заступа пуномоћник Душан М. Мијатовић, адвокат из ..., против туженог Самостална занатска радња „АА“ ББ предузетник, ..., кога заступа пуномоћник Мирко Мркић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7306/22 од 29.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7306/22 од 29.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 1700/2022 од 08.06.2022. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да плати тужиоцу посебну накнаду прописану чланом 39. став 1. и 5, у вези члана 46. став 4. Закона о ауторском и сродним правима, за период од 01.03.2021. године до 31.03.2021. године, на основу члана 2. став 1. и тарифног броја 1. Тарифе тужиоца, у износу од 4.580,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.03.2021. године па до исплате, као неоснован. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 77.400,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 7306/22 од 29.02.2024. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Београду. Одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредбе члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом, ради уједначавања судске праксе о праву тужиоца као Организације за остваривање репрографских права на наплату посебне накнаде за фотокопирање ауторских дела.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе, Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побијаном другостепеном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му плати накнаду коју тужилац наплаћује од правног или физичког лице које пружа услуге фотокопирања уз накнаду. Накнада која је предмет тужбеног захтева уређена је одредбом члана 39. став 5. Закона о ауторском и сродним правима, која прописује да у случају умножавања ауторских дела фотокопирањем или сличном техником, поред права на накнаду из става 1. овог члана, аутор има право и на накнаду од правног или физичког лица које пружа услуге фотокопирања уз накнаду. Према закључку нижестепених судова, битне чињенице за настанак права на ову накнаду јесу: да постоји умножавање ауторских дела фотокопирањем или сличном техником, те да ово умножавање врши правно или физичко лице које пружа услугу фотокопирања уз накнаду. Како тужилац није доказао да је тужени умножавао ауторска дела фотокопирањем, то су нижестепени судови закључили да је основан приговор недостатка пасивне легитимације и да нема основа да се тужени обавезе на плаћање предметне накнаде.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. ЗПП. Привредни апелациони суд је у својим одлукама заузео став да за настанак обавезе плаћања посебне накнаде није довољна само чињеница постојања фотокопир апарата у објекту туженог, већ је, насупрот ревизијским наводима тужиоца, потребно да се докаже да је тужени фотокопирањем умножавао примерке објављеног ауторског дела (Пж 5514/19 од 04.02.2019. године, Пж 3567/19 од 21.05.2020. године, Пж 3293/20 од 04.02.2021. године и друге одлуке као и решење Врховног касационог суда Прев 357/21 од 08.07.2021. године, Прев 442/20 од 08.10.2020. године, Прев 513/2020 од 12.11.2020. године и друге). Стога указивање ревидента на различиту судску праксу није од утицаја. Тужилац се у ревизији позива на одлуке Привредног апелационог суда у којима је наводно другачије одлучено о предметном правном питању, али их не прилаже.

Ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права и повреди јавног интереса не представљају разлог за изјављивање посебне ревизије. Указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 371. став 1. ЗПП, учињену у поступку пред другостепеним судом, такође није разлог за изузетну дозвољеност ревизије.

То су разлози на основу којих је, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужиоца, у складу са одредбом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 485. ЗПП.

Према одредби члана 485. ЗПП, ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке не

прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.04.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 4.580,00 динара. Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке не достиже захтевани ревизијски цензус, следи да је ревизија тужиоца недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**